

РЕШЕНИЕ

№ 33169

гр. София, 25.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **967** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 72, ал. 4, изр. второ от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на Т. В. И., депозирана със съгласието на законния му представител баща му В. И. Р., чрез пълномощник – адв. П. Й., САК срещу Решение № 2561 от 09.07.2025 г. по НАХД № 258/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 1 състав, с което е потвърдена Заповед за задържане на лице № 223зз-1640 от 05.12.2024 г. издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от полицейски орган при 01 Районно управление (РУ) на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В касационната жалба са изложени аргументи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт. Твърди се, че е постановен при съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело и до неправилно приложение на материалния закон. Поставен е акцент върху липсата на доказателства относно съпричасността на жалбоподателя към разследваното престъпление против личността по конкретното ДП, посочено в заповедта за задържане. Застъпено е становище и, че оспореният административен акт не съдържа дължимата фактическа обосновка на деянието, за което се води разследването. С позоваване на съдебна практика е обосновано тезата за непропорционалност на приложената принудителна административна мярка. Твърдят се нарушения на изискванията на Инstrukция № 8121з-1008 от 16.12.2014 г. за организацията и реда за съпровождане на малолетни и непълнолетни лица от полицейските органи. От касационната

инстанция се иска да отмени обжалваното решение на районния съд и вместо него да постанови друго, с което да отмени и оспорената заповед за задържане. Претендират се направените разноски пред двете съдебни инстанции.

В депозирания писмен отговор на касационната жалба от процесуалния представител на ответника – главен юрисконсулт М. Г. (л. 13 – л. 15) е изразено становище за неоснователност на възраженията. Направен е подробен анализ на събраните доказателства в хода на разследването по ДП 225 ЗМК 1941/2024 г. по описа на 01 РУ – СДВР, пр. пр. 43169/2024 г. по описа на СРП, въз основа на които компетентният полицейски орган е приложил въпреки непълнолетието на жалбоподателя, с оглед надделяващия обществен интерес, принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. От настоящата инстанция се иска да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Касационният жалбоподател не участва в проведеното съдебно заседание. Процесуалният му представител адв. Й. поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Сочи, че и към момента на провеждане на съдебното заседание, въпреки изминалия продължителен период от извършване на деянието, за което се води разследване по ДП 225 ЗМК 1941/2024 г. по описа на 01 РУ – СДВР, няма привлечено към наказателна отговорност лице. Застъпва становище, че прилагането на принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, е в нарушение на процесуалните гаранции, обезпечаващи спазването на основните принципи при водене на наказателни производства спрямо деца. Поддържа искането в жалбата за отмяна на съдебното решение и постановяване на друго, с което да се отмени и заповедта за задържане. Претендира разноски в размера, посочен в представения списък по чл. 80 от ГПК.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че касационната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Счита, че оспорената заповед за задържане отговаря на изискуемия стандарт за форма – съдържа всички установени фактически и правни основания за прилагане на принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Сочи, че събраните доказателства в хода на разследването съответстват на изискването за наличие на достатъчно данни за съпричасността на касационния жалбоподател към разследваното престъпление. Поставя акцент върху различния доказателствен стандарт, който се ползва при прилагане на принудителната мярка по чл. 72 от ЗМВР и при повдигане на обвинение по чл. 219, ал. 1 от НПК.

Настоящият касационен състав на Административен съд София – град въз основа на приложените доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна :

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК (съобщението за изготвеното решение е връчено на пълномощника на касатора на 16.07.2025 г., а жалбата е заведена в СРС с вх. № 259823 от 30.07.2025 г.) от лице с правен интерес от оспорването, за което оспореното съдебно решение е неблагоприятно.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да потвърди обжалваната Заповед за задържане № 225зз – 1640 от 05.12.2024г. районният съд е приел, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР. Посочено е правното основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, както и че задържането е във връзка с установяване на съпричасността на задържания към престъплението по чл. 129 от НК, за което се води разследване по досъдебно производство 1941/2024 г. по описа на 01 РУ при СДВР. Съдът е констатирал, че при задържането е присъствал защитник, разяснени са правата на задържаното лице и то е освободено в законоустановения срок. Направен е извод, че деянието е с висока степен на обществена опасност и задържането е било необходимо и съразмерно на преследваната

цел.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Според настоящия касационен състав, задържането на непълнолетния Т. В. И. въз основа на оспорената Заповед рег. № 2253з - 1640 от 05.12.2024 г. отговаря на основополагащите общи принципи за ограничаване на правото на свободно придвижване - законност и пропорционалност. Упражняването на правомощието по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага в заповедта за задържане на лице да са посочени правното основание и конкретни фактически обстоятелства относно противоправното деяние, за което се твърди, че задържаното лице е негов извършител. В настоящия казус в заповедта е посочен не само текста от Особената част на Наказателния кодекс, но и словесното съдържание на състава на престъплението – средна телесна повреда по чл. 129 от НК, както и че се води разследване за това престъпление по образуваното досъдебно производство № 1941/2024 г. по описа на 01 РУ на СДВР, пр. пр. 43169/2024 г. по описа на Софийска районна прокуратура.

От приложените материали от досъдебното производство се установява, че принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е част от предприетите действия за установяване на извършителите и каузалния им принос към осъществяване на престъпно деяние извършено на 13.10.2024 г. около 17,00 ч. в [населено място], [улица], до спирката на МГТ – причиняване на средна телесна повреда на пострадалия сирийски гражданин М. А. А. - счупване на носни кости чрез удари с ръце и крака (л. 2 от ДП), разследването на което е започнало, при условията на чл. 212, ал. 2 от НПК, с първото процесуално действие – разпит на пострадалия на 13.10.2024 г. (л. 28 – л. 29 ДП). В деня на уведомяването на Районна прокуратура – С., по реда на чл. 212, ал. 3 от НПК, за започнатото разследване (л. 2 от ДП) наблюдаващият прокурор е дал указания за провеждане на конкретни процесуално следствени действия с цел - установяване на извършителите на престъплението (Постановление от 13.10.2024 г. – л. 129 и л. 130 от ДП). Към момента на задържането на непълнолетния Т. И. са били изготвени

- Комплексна съдебно медицинска експертиза (л. 67 – л. 72), която е установила травматичните увреждания на пострадалия – „разкъсно – контузна рана на дясната вежда, многофрагментно счупване на носните кости, с незначително разместване на костните парчета, контузия на дясното рамо, контузия на коляното“, техния вид – „страдания и временно разстройство на здравето, неопасно за живота“ и механизма на причиняването им – „...нанесени множество удари с ръце, ритници и при падане на терена.“

- Експертна справка (л. 75 – л. 89), в която са отразени резултатите от изследването на видеозаписи от камерите, разположени в близост до мястото на произшествието, местата на придвижване и последващо оттегляне на извършителите, включително и ползваното превозно средство – подлез Плиска, Казино С., трамвай 20 14077, Факултет по науки за образованието и изкуството на [улица], като е извършено сравнение на установените годни за лицева идентификация изображения и предоставения снимков материал на вероятните извършители, сред които и Т. В. И. (лице № 3 – облечен в тъмен спортен панталон и тъмно зелена горна спортна дреха с качулка – л. 77, л. 78, л. 79 и л. 85 от ДП).

Представена е медицинската документация от УМБАЛ „Света А.“ – С. АД, отразяваща резултатите от извършени медицински прегледи и назначени изследвания на пострадалия М. А. (л. 30 - л. 33 и л. 94 – л. 103), проведени са разпити на свидетели очевидци на деянието (Протоколи от 15.10.2024 г. - л. 45, л. 46 – л. 47, 17.10. – л. 50, 23.10. 2024 г. – л. 48, 28.11.2024 г. – л. 51, 29.11.2024 г. – л. 52).

Резултатите от оперативно издирвателни мероприятия (ОИМ) за установяване на извършителите на деянието са отразени в Докладни записки вх. № 225р – 39493 от 07.11.2024 г.

(л. 131 – л. 132) и вх. № 225р – 43752 от 05.12.2024 г. (л. 171). В Докладната от 05.12.2024 г. като извършители са посочени 5 лица, сред които и непълнолетният Т. В. И.. По отношение на всички едновременно са предприети действия за установяване на местонахождението им и задържането им, по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Три от лицата са установени в учебните заведения, в които се обучават – Спортно училище „Ген. В. С.“ и 95 СУ „Проф. И. Ш.“, а касаторът Т. И. – в дома му.

Фактическите основания, въз основа на които се прилага принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да са достатъчни, за да свържат задържаното лице с предполагаемото му участие в извършването на престъпление, за което се води или предстои да започне разследване, по предвидения процесуален ред в НПК. Целта на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е различна от целите на мярката за неотклонение „задържане под стража“, различна е и доказателствената обезпеченост, която се изисква за прилагането ѝ в сравнение с изискваната при привличане към наказателна отговорност, съгласно чл. 219 от НПК.

Наличието на „данни“, че дадено лице е извършило престъпление е достатъчно за прилагане на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от компетентен полицейски орган, в изпълнение на правомощията по чл. 67 от ЗМВР за предотвратяване, пресичане, разкриване и разследване на престъпления. Задържането по ЗМВР е извънпроцесуална мярка, която в конкретния казус е предприета за разкриване и разследване на престъпление, след постигане на визираната в чл. 8, ал. 3, т. 1 от ЗМВР цел на оперативно издирвателната дейност – разкриване на престъпления. В този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд (Р. 1135/03.02.2016 г. по адм. д. 616/2015 г. V о., Р. 7716/22.05.2019 г. по адм. д. 5074/2018 г. I о., Р. 8075/29.05.2019 г. по адм. д. 1707/2019 г. I о., Р. 9426/19.06.2019 г. по адм. д. 12334/2018 г. I о., Р. 9815/26.06.2019 г. по адм. д. 831/2019 г. I о., Р. 11640/01.08.2019 г. по адм. д. 13515/2018 г., I о.).

Не е допуснато нарушение и на изискванията чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, въпреки че и към момента на провеждане на настоящото производство, жалбоподателят Т. И. не е привлечен към наказателна отговорност. В § 32 на Решение от 17.03.2016 г. на ЕСПЧ по жалба № 27791/2008 г., станало окончателно на 17.06.2016 г., е посочено, че „лишаване от свобода се позволява само във връзка с образувано наказателно производство.“, а „Що се отнася до „обоснованото подозрение“, което се изисква... обстоятелството, че жалбоподателят не е бил обвинен или изправен пред съд, не означава непременно, че целта на задържането му не е в съответствие с тази разпоредба. Точка (с) на чл. 5, § 1 не предполага, че полицейските органи следва да разполагат с достатъчно доказателства за повдигане на обвинение. Въпреки това, изискването, че подозрението следва да се основава на разумни основания, формира съществена част от защитните мерки срещу произволни арести и задържания. За да е налице обосновано подозрение, трябва да съществуват факти или информация, които биха били достатъчни за един обективен наблюдател да приеме, че лицето може да е извършило престъпление.“.

В настоящия казус безспорно е установено, че задържането е осъществено за целите на воденото разследване по образувано ДП 1941/2024 г. по описа на 01 РУ при СДВР. Непосредствено след освобождаване на непълнолетния – в 15:05 ч. в присъствието на ИДПС при 01 – СДВР са проведени и процесуално следствени действия с негово участие – разпит като свидетел, взети са образци от снимки за сравнително изследване и е предаден доброволно мобилния му телефон със СИМ-карта, които са документирани по предвидения ред в чл. 236 и чл. 237 от НПК (Протокол за доброволно предаване – л. 17, Протокол за разпит – л. 59 и Протокол за вземане на образци за сравнително изследване – л. 60).

Към материалите от ДП е приложена и саморъчно написана и подписана в присъствието на

законния му представител и дежурен адвокат от САК – адв. М. Д., САК Декларация (л. 19), в която непълнолетният И. е заявил нежелание да участва лично при провеждане на разпознаване.

Правната квалификация на престъплението, отразена в оспорената заповед за задържане не съответства на заключението на Комплексната съдебно медицинска експертиза, но това не се отразява на безспорно установеното противоправно деяние извършено на 13.10.2024 г. около 17,00 ч. в [населено място], [улица] до спирката на МГТ. За разлика от мярката за неотклонение „задържане под стража“, която може да се вземе само за престъпление, което се наказва с лишаване от свобода или друго по-тежко наказание, и в този смисъл правната квалификация на деянието е от съществено значение, прилагането на принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР не съдържа допълнителни критерии относно престъплението, за извършването на което, полицейските органи могат да задържат лица.

Неоснователни са и останалите възражения в жалбата относно спазването на процесуалните гаранции при прилагане на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, с оглед непълнолетието на задържаното лице. Към материалите от ДП е приложено Постановление на наблюдаващия прокурор от СРП от 05.12.2024 г. (л. 4 от ДП), в което е отразено, че делото е докладвано незабавно след задържането на установените от проведените ОИМ четири лица, три от които непълнолетни. Дадени са указания за провеждане на процесуално следствени действия за събиране на достатъчно доказателства за виновността на конкретно лице/лица в извършването на престъплението, за което се води разследването, а непосредствено след това задържаното лице е освободено и е предадено на законния си представител – баща си В. И. (л. 19 от АНД № 258/2025 г. СРС).

Спазени са изикванията на чл. 11, чл. 13 и чл. 15, ал. 1 – ал. 6, ал. 12 и ал. 13, и чл. 27 от Инструкция № 81213-78 от 24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи (ДВ бр. 0 от 03.02.2015 г. с последни изм. и доп. бр. 12 от 30.01.2026г.). В приложената към Заповедта за задържане Декларация за правата на задържаното лице – Приложение № 1 към чл. 15, ал. 1 от Инструкцията (л. 16 – л. 17 от АНД № 258/2025 г. СРС) са отразени точният час на уведомяване на дежурния адвокат – 10,30 ч., часът на уведомяване на родителя на непълнолетния – 09,40 ч., както и здравословното му състояние – симптоми на грипно състояние, ниско кръвно налягане.

На задържания непълнолетен е извършен преглед от екип на Спешна медицинска помощ в периода 12,35 ч. – 13,15 ч., документиран с приложения към ДП Ф. за спешна медицинска помощ (л. 16 ДП) с отразена диагноза „ОВИ“.

Представеното сканирано копие на Формуляр на дежурния адвокат (л. 20 – л. 24 от АНД № 258/2025 г. СРС) сочи час на уведомяване 10,00 ч. Отразен е периода на проведената среща със задържания непълнолетен от 13,30 ч. до 14,15 ч. като е посочено, че в 13,30 ч. отново е осъществена връзка с негови близки. Подробно е описано състоянието на непълнолетния и е отразено, че „няма видими белези от насилие и не се оплаква от подобни действия от страната на полицията“ (л. 21 от АНД № 258/2025 г. СРС). Отражено е, че „Липсват формални процесуални нарушения по представената документация и извършените действия към днешна дата. Проведена е **консултация с бащата както преди извършване на съответните действия, така и след приключване на работата в РУ.** Коментирани са всички въпроси, за които е предоставена информация относно инцидента, хода на провеждане на ДП, евентуалния ход на провеждане на съдебна фаза, наказуемост.“ (л. 22 от АНД № 258/2025 г. СРС). В частта относно версията на клиента за причината за задържането, дежурният адвокат е отбелязал, че „Наясно е, че е задържан за побой, от който е последвала средна телесна повреда по чл. 129 от НК. Знае,

че има образувано досъдебно производство за това деяние. Знае, че има задържани още трима негови приятели за същото.“ (л. 23).

В този смисъл несъответни на събраните доказателства са твърденията в жалбата за недобросъвестни действия от страна на полицейските служители във връзка със задържането на непълнолетния Т. И.. Временното ограничаване на свободното му придвижване съответства на предвидената в закона цел. В Решението на СЕС от 25.05.2023 г. по дело № С-608/21, на което се позовава и пълномощникът в касационната жалба е прието, че е допустимо прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лица, заподозрени или обвинени в извършване на престъпление, включително и информацията за престъпното деяние да са изложени в документи, различни от акта за задържане.

При напълно изяснена фактическа обстановка законосъобразни и съответстващи на приложените доказателства по делото са изводите на първоинстанционния съд относно законността на задържането на непълнолетния Т. И.. По изложените съображения обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба – отхвърлена като неоснователна и недоказана.

При този изход на делото и своевременно направеното искане от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 228 вр. чл. 143, ал. 3 от АПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в полза на СДВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 67 (*шестдесет и седем*) евро с левова равностойност 131,04 (*сто тридесет и един лева и четири стотинки*) лева.

Мотивиран от изложеното, Административен съд София - град, XXIII касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2561 от 09.07.2025 г. по НАХД № 258/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1 състав.

ОСЪЖДА Т. В. И., ЕГН [ЕГН], със съгласието на законния си представител В. И. Р., на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 67 (*шестдесет и седем*) евро с левова равностойност 131,04 (*сто тридесет и един лева и четири стотинки*) лева.

РЕШЕНИЕТО е не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :